

“Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία ο Κύριος μετά Σου”

/ Γνώμες

Του Παναγιώτη Μυργιώτη, Μαθηματικού

Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά 40 χρόνια σκλαβιά και φυλακή.

Διακόσια χρόνια κύλησαν όπως το νερό στο αυλάκι. Διακόσια χρόνια από τον ξεσηκωμό των προγόνων μας. Ένας ξεσηκωμός για την Χριστού την πίστη την Αγία και της Ελλάδος την Ελευθερία. Την ημέρα που το σκλαβωμένο, τότε, γένος γιόρταζε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, την καλή είδηση του Αρχαγγέλου προς την Θεομήτορα Παναγία για Τη σάρκωση και τον ερχομό του λυτρωτή μας, από τα δεσμά της αμαρτίας, το υπόδουλο γένος κήρυττε την επανάσταση εναντίον μιας αυτοκρατορίας της εποχής εκείνης, ενώ στην Ευρώπη επικρατούσε εχθρικό κλίμα εναντίον κάθε απελευθερωτικού αγώνος. Η Ιερά Συμμαχία με την ηγεσία του Μέτερνιχ δεν ήθελε να απελευθερωθούν σκλαβωμένοι λαοί και έθνη. Επιθυμούσε μια ισχυρά μουσουλμανική Τουρκία.

Του Έλληνα ο τράχηλος δεν υπομένει ζυγό. Ας το συνειδητοποιήσουν όλοι. Εχθροί και κυρίως οι ονειρευόμενοι μπλε πατρίδες και Ελλάδα σκλαβωμένη. Το αποδείξαμε ότι είμαστε Λαός φιλειρηνικός και πατριώτες. Δεν υπολογίζουμε την υλική υπεροχή των εχθρών μας, προβάλλουμε το πνεύμα της μαχητικότητας και

την πίστη μας εις τον τριαδικό Θεό.

Την ημέρα του Ευαγγελισμού πήραμε τα όπλα μετά από τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς για να αναπνεύσουμε αγέρα χριστιανικό και ελληνικό. Αγέρα ελευθερίας. Ο Ευαγγελισμός άνοιγε τον δρόμο για την ενανθρώπιση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και την απελευθέρωση του ανθρώπινου γένους από τα δεσμά της αμαρτίας. Ο Ιησούς ως νέος Αδάμ οδηγεί τον άνθρωπο από την πτώση του, (προπατορικό αμάρτημα) από την φθορά του θανάτου, στην Ζωή.

Χαράς ευαγγέλια την ημέρα αυτή, η φύσις γιορτάζει και η ανθρωπότητα πανηγυρίζει. Ο Θεός τήρησε την υπόσχεσή Του προς τον αρχαίκακο χαιρέκακο όφιν – διάβολον. «Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» (Γεν, γ', 15). Ο μονογενής μου Υιός θα συντρίψει το κράτος της διαβολικής αμαρτίας και του σκότους. Θα γεννηθεί από κόρη παρθένο. Το κράτος του διαβόλου θα συντριβεί. Θα νικήσει το φως, η Ζωή, η αλήθεια.

Το ελληνικό γένος το 1821 διεκδικεί με επανάσταση την Λευτεριά του. «Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη (και χριστιανική) ζωή παρά 40 χρόνια σκλαβιά και φυλακή», σαλπίζει ο Ρήγας Βελιστενλής. Προετοιμάζεται το ελληνικό έθνος για αυτή την ημέρα χρόνια πολλά πριν. Πρωταγωνιστικό ρόλο διαδραματίζει η Φιλική Εταιρεία που συστήνεται και κινείται κρυφά και στοχεύει στην ημέρα αυτή. Σε εχθρικό διεθνές περιβάλλον, όπως προείπαμε, με την Ιερά Συμμαχία. Σκλαβωμένοι οι Έλληνες σιγά-σιγά αρχίζουν να αντιδρούν στη σκλαβιά τους. Στερούνται τη δυνατότητα να μιλούν και να μαθαίνουν τη μητρική τους λαλιά. Να δοξολογήσουν τον ένα αληθινό τριαδικό Θεό. Τα στερούνται και συγχρόνως δέχονται ισχυρές πιέσεις να αλλαξοπιστήσουν, να αρνηθούν τον αρχηγό της Ζωής και σωτήρα και να προσκυνήσουν τον Αλλάχ. Να πιστεύσουν στο κτίσμα και όχι στον κτίσαντα. Πιέζονται να γίνουν ειδωλολάτρες και αρνητές της Ζωής και της Σωτηρίας. Οργανώνουν το κρυφό σχολείο.

Εκεί στο τρεμάμενο φως του καντηλιού το Ελληνόπουλο μαθαίνει γράμματα από το ψαλτήρι και την οκτώηχο. «Φεγγαράκι μου λαμπρό φέγγε μου να περπατώ να μαθαίνω γράμματα σπουδάγματα του Θεού τα πράγματα» θα γράψει και θα εξυμνήσει ο ποιητής. Μαθαίνει την ιστορία του, τι το πρέπει. Ενθυμείται τις Θερμοπύλες, τις Πλαταιές. Γαλουχείται στον αθάνατο ελληνικό πολιτισμό και διδάσκεται από τα κατορθώματα του υπαρκτού Μ. Αλεξάνδρου και των ηρώων της μυθολογίας μας. Πάνω από όλα, γαλουχείται και διατηρεί την ορθόδοξη πίστη. Την πίστη στον ένα Θεό, ο Οποίος, όπως λέγει στα απομνημονεύματά του ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, «έβαλε την υπογραφή του για την λευτεριά της Ελλάδος και δεν

την παίρνει πίσω». Αν είναι δυνατόν. Μη γένοιτο.

Ο κλήρος της τότε εποχής σε κάθε δύσκολη περίσταση βρίσκεται πρώτος στον αγώνα για Ελλάδα και Χριστό. Ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε΄ απαγχονίζεται στην πύλη του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, στο Φανάρι, και άλλοι πολλοί δίνουν το αίμα τους και τη ζωή τους για να γίνει πραγματικότητα η λευτεριά της πατρίδος. Ο πατροκοσμάς ο Αιτωλός οργώνει την χώρα με την ευλογία του ηγουμένου του και του Οικουμενικού Πατριάρχη και διαλαλεί Ελλάδα και ορθοδοξία.

Κτίζει σχολεία και εκκλησίες στο μέτρο του δυνατού. Στο τέλος ποτίζει και αυτός το δένδρο της ελευθερίας μας με το τίμιο αίμα του. Να αναφέρουμε τον ρασοφόρο ήρωα Αθανάσιο Διάκο που αιχμαλωτίστηκε και επειδή δεν απαρνήθηκε Ελλάδα και ορθοδοξία τον σούβλισαν οι τούρκοι.

Της παλιγγενεσίας της 25ης Μαρτίου είχαν προηγηθεί αρκετές εξεγέρσεις σε πολλά μέρη της πατρίδας μας .Αναφέρω χαρακτηριστικά Το 1575 ο Αρχιεπίσκοπος Επιδαύρου Μακάριος Μελισίδης κηρύσσει την επανάσταση στη Μάνη. Στη Θεσσαλία ο Μητροπολίτης Τρικάλων Διονύσιος Φιλόσοφος ή Σκυλόσοφος επαναστατεί κατά των τούρκων το 1600 και το 1610.

Ανάλογα κινήματα εκδηλώθηκαν στη Χαλκιδική, στη Στερεά Ελλάδα κλπ. Η ιστορία έχει καταγράψει πολλές εξεγέρσεις των προγόνων μας ακόμη και στις παραδουνάβιες περιοχές. Οι προσπάθειες αυτές δεν οδήγησαν στην λευτεριά, όμως συνέβαλλαν στην διατήρηση του αγωνιστικού πνεύματος στον λαό. «Ακόμη τούτη η άνοιξη, τούτο το καλοκαίρι» τραγουδά η λαϊκή μούσα και διατηρεί άσβεστο τον πόθο και το καντηλάκι της ελπίδας για Λευτεριά.

Στο προσκλητήριο της παλιγγενεσίας οι πάντες έδωσαν μαχητικό και αγωνιστικό παρόν. Πολεμούσαν για την θρησκεία τους και για την ελευθερία τους. Μεγάλη η ιστορική κληρονομιά που κουβαλούσαν στις πλάτες τους. Ουδείς απών. Όλοι στην πρώτη γραμμή, όλοι στον υπέρ πίστεως και ελευθερίας αγώνα, άνδρες και γυναίκες, μορφωμένοι και αγράμματοι, νέοι και μεσόκοποι , πλούσιοι και πτωχοί, караβοκύρηδες και κολλήγοι. Τους ενώνει ο κοινός πόθος, το κοινό όραμα. Δεν είχαν ανάγκη να ανατρέξουν για να βρουν ιδέες και οράματα, τους τα είχαν προσφέρει η Εκκλησία και η Ελλάδα, η ιστορία της η χιλιόχρονη...

Τις πολεμικές επιτυχίες των πρώτων χρόνων τις διαδέχτηκαν οι έριδες και οι εμφύλιοι. Ξέχασαν, για την ώρα, τον κοινό εχθρό και τον άσβεστο πόθο για λευτεριά. Γύρισαν ο ένας τα όπλα εναντίον του άλλου. Το αιώνιο σαράκι της φυλής μας θα γράψει κάποιος. Ο εγωισμός, η ζήλεια και η επιδίωξη της πρώτης θέσης.

Συμβαίνει αυτό, ανθρώπινα τα λάθη. Ο Χριστός, όμως, είπε όποιος θέλει να γίνει πρώτος ας γίνει τελευταίος και υπηρέτης των άλλων (βλ. Μτ, κ', 26 - 27).